

דרך הרי"ף

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

פרשת יגש | גיליון 08 | ו' בטבת תשפ"ג

סעודה ראשונה

"וַיָּרָא אֱלֹהֵי יִצְחָק עַל צְאֲרָיו וַיִּבְרַךְ עַל צְאֲרָיו עוֹד" בקריאת שמע האדם צריך להרים את כל אהבותיו הגשמיות לקב"ה ולעצור את כל תאוותיו

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע דבר של פלא גדול, אחרי כ"ב שנים של בכי וצער שיעקב אבינו היה בטוח "חַיָּה רָעָה אֶכְלֶתְהוּ" (בראשית לו, לג) מתכונן יעקב אבינו לפגישה עם בנו האהוב עליו יוסף שעזב את בית אביו בגיל י"ז שנים וגם יוסף מתכונן לפגישה עם אביו, שנראה לו בחלון והציל אותו ממעשה של אשת פוטיפר. לשניהם זו פגישה לא פשוטה, פגישה חשובה מאוד שנחרטת לעם ישראל לדורי דורות.

יעקב ויוסף נפגשים ומתחבקים, יוסף בוכה על צווארי יעקב אביו ואומרים רבותינו שהיה בוכה על הדברים הקשים שיעברו על עם ישראל, ויעקב אבינו אומרים רבותינו שהיה קורא קריאת שמע. צריך לשאול ולהקשות מדוע מוצא יעקב אבינו דוקא בזמן הזה לקרוא בו קריאת שמע? מה מיוחד בזמן זה דוקא? אלא צריך לבאר ולומר יסוד גדול, ישנם הרבה סודות וביאורים מה האדם צריך לכוון בשעת קריאת שמע, ידוע שיעקב אבינו ו"ב השבטים ייסדו את "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד" לפני פטירתו, ופעם נוספת משה רבנו מזכיר את עניין קריאת שמע. אחד זה יחוד של עם ישראל עם הקב"ה, א' זה יעקב אבינו שמראה על אלופו של עולם הקב"ה, ח"ד זה שתיים עשרה שהם י"ב השבטים, הם הייחוד והאחדות של הקב"ה.

מתי שיוסף הצדיק נעלם, יעקב אבינו לא רצה להתנחם כי היה בטוח שהיחוד של הקב"ה וכסאו של הקב"ה נפגמו בגללו ובכך האשים את עצמו. כשיעקב אבינו פוגש את יוסף הוא אומר עכשיו יש יחוד שמו של הקב"ה וכסא הכבוד, א' זה יעקב אבינו שמסמל את הקב"ה וח"ד זה הי"ב שבטים, לכן יעקב אבינו קורא קריאת שמע באותו רגע. אם כך למה דוקא באותו רגע קורא יעקב אבינו ולא רגע לפני או אחרי הפגישה?

אומרים חכמי החסידות, כל שמחה ואהבה בדבר גשמי שיש לאדם הוא צריך להעלות אותו לדברים רוחניים. אדם שפתאום יש לו פחד גדול מהממשלה או שוטר שעצר אותו, כמעט עשה תאונה או כמעט קרה לילדיו דבר מסוכן, אמרו לו לעשות בדיקות בגלל בעיה רפואית והוא פוחד, מיד באותו רגע יקשור את הפחד לפחד מהקב"ה וכך ירים את

הפחד הגשמי ויעלה אותו למקום רוחני. דבר נוסף אהבה, אדם שאוהב משהו או מישהו מסוים, אוהב לאכול מאכל כלשהו או רואה דבר יפה שמתפעל ממנו, ברנע שהוא מרגיש את האהבה הגשמית, יקשור את עצמו לאהבה רוחנית לקב"ה, יקשור את היופי למידת התפארת שזה היופי של הקב"ה וכך ירים אותם למקום רוחני גבוה ביותר.

וזה יסוד גדול, כל דבר גשמי שאדם רואה בחיים שלו יקשור את זה לדבר רוחני וכך יעלה את הדבר הגשמי למקום רוחני גבוה ביותר. וזה מה שעשה יעקב אבינו שהיה קודש קודשים, באותו רגע שפגש את יוסף ראה שזה יחודו של הקב"ה שמתאחד השם אחד הא' של יעקב כנגד אלופו של עולם הקב"ה והח"ד שזה י"ב שבטים. באותו רגע שיש לו אהבה גדולה וגעגועים גדולים לכן שלו שלא ראה אותו כ"ב שנים, יעקב אבינו לוקח את האהבה הזו וקושר ומייחד אותה לקב"ה, מרים אותה בקריאת שמע לדבקות גדולה בהשם.

לכן מתי שאדם רואה דבר שיש לו ממנו שמחה גדולה או סיפוק, וכן דבר שיש לו ממנו פחד או דבר יפה, יקשור וייחד את זה לקב"ה ואז ירים אותם למקום גבוה וכך יש לאדם כוח גדול ומעלה גבוהה ביותר. ויש עניין שני בקריאת שמע, רבותינו אומרים (ברכות ה). שאדם שרואה שיצר הרע גובר עליו יזכיר לו יום המוות, הדבר האחרון שיהודי עושה בחייו זה קריאת שמע, כמו יעקב אבינו שייסד לפני פטירתו את קריאת שמע שמסמלת לאדם את הסוף לפני פטירתו. רבנו חיים ויטאל אומר (שערי קדושה א, שער ב) על הפס' "יקוו המים מתחת השמים אל מקום אֶחָד" (בראשית א, ט) יסוד המים מסמן את התאוה, כל דבר שמתפתח וגדל בעולם בא ממים שהם מקור התאוה.

הקב"ה אומר בקריאת שמע העולם יקוו המים.. אל מקום אֶחָד אחד פירושו זה "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד" זה יעצור את המים, שהיצר הרע לא יוכל עוד להתפתח ולבנות מכוח קריאת שמע, לכן יזכיר לו את יום המוות.

ורבותינו הקדושים אומרים, בקריאת שמע אדם צריך לדמיין כדעת רבי עקיבא שמייסרים אותו והוא מוסר את נפשו על קידוש ה' או שיש כבשן אש גדול והוא קופץ ומוסר את חייו בשביל הקב"ה. וכוונות אלו גורמות יקוו המים המים שהם יסוד התאוה, נעצרים אל מקום אחד בכוח שְׁמַע יִשְׂרָאֵל. אם כך, בקריאת שמע יכוון האדם להרים איתו את כל האהבות שיש לו לקב"ה, ואת התאוות שיש לו יעצור בכוח של קריאת שמע.

נפש הרי"ף

הכוח הגדול להינצל מכל הדברים הלא פשוטים האלה, זה לאחוז בגל, כל גל שבא, החתיכת עץ שיש לאחוז בה. ומה זה העץ שיש לאחוז בו? זה הזוהר הקדוש, רבי שמעון בר יוחאי. כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק (ברכות ט). רבי עקיבא מתי שטבע בים ורבן גמליאל שאל אותו, איך ניצלת? הוא אמר לו כל גל שבא אחזתי בעץ. כל גל, כוח של ל"ג בעומר, של רבי שמעון, תלמידו של רבי עקיבא, עץ זה התורה "עץ חיים היא למחזיקים בה" (משלי ג, יח). כוח של הזוהר הקדוש לצאת ולעבור את כל החבלי משיח, את כל הזמן הקשה שהעולם עומד ונכנס וכבר נמצא בפנים, ועוד עומד ומעמיק במצב הלא פשוט שהעולם נמצא בו. ולכן אנחנו מבקשים מכל בני הקהילה הקדושה, ומבקשים לא רק על עצמנו לקבל ללמוד זוהר, אלא להפיץ אצל כל אחד ואחד, ולהפיץ את זה, "כי מלאה הארץ דעה את ה'" (ישעיה יא, ט).

"ויאמר אליהם אל תתרגזו בדרך"
שלושת העצות לחיים שנתן יוסף לאחים שלו

אנחנו מוצאים שכאשר יוסף הצדיק שולח את האחים שלו לארץ כנען להביא את יעקב אבינו, אומר יוסף לאחים "אל תתרגזו בדרך" ורש"י במקום אומר אל תתעסקו בדבר הלכה ד"א אל תפסיעו פסיעה גסה ואומרים רבותינו ששם נתן יוסף לאחים כמה עצות טובות למסלול של החיים.

העצה הראשונה אל תתרגזו בדרך, החיים של האדם זה דרך, האדם לא יתרגז במסלול של החיים שלו. יש אדם שהוא עשיר אל תתרגז בדרך ויש אדם שהוא עני אל תתרגז בדרך, אל תאמר למה החיים שלי קשים ולמה קשים לי העניינים האלו. האדם צריך לקחת את המסלול של החיים שלו והדרך שהקב"ה שם אותו מבלי להתרגז, לקחת את זה בקלות ובהבנה שזה התיקון שלו בחיים. וכמו שהגמרא אומרת (יומא לח.) אמר בן עזאי בשמך יקראוך ובמקומך יושבוך ומשלך יתנו לך, בשמך יקראוך קוראים לאדם בשם שלו והוא לא צריך להתלונן למה קראו לו כך, ובמקומך יושבוך אדם יושב בכסא לא צריך להיפגע למה אני יושב פה והוא יושב שם, כי זה המקום שלך. ומשלך יתנו לך אף אחד לא לוקח לך כלום. לכן אומר יוסף אל תתרגזו בדרך תקבלו את מה שהקב"ה נתן לכם בחיים.

העצה השנייה אל תפסיעו פסיעה גסה אומר יוסף הצדיק לעם ישראל באופן כללי, מתי שעלית לגדולה אל תשכח את האנשים שעזרו לך מתי שהיית למטה. יש אנשים שעולים לגדולה ושוכחים את האנשים שמסרו נפש עליהם, שעזרו להם ועמדו איתם בזמנים קשים. אל תפסע פגיעה גסה, אל תדרך על אותם אנשים שעזרו לך בימים הקשים שלך, כי מתי שאתה עולה למעלה בסולם, כשיבוא יום ותרד הם יחכו לך למטה בסולם.

והעצה השלישית אומר יוסף הצדיק אל תתעסקו בדבר הלכה, רבותינו הקדושים אומרים (בבא מציעא ל.) לא חרבה ירושלים אלא על שדנו בה דין תורה, הכל אמרו על פי החוק. החוק לדוג' אומר

אדם שהוריד רגל ממעבר חצייה ילך לבית הסוהר ככה עושים, מתי שהולכים יותר מידי על פי חוק ירושלים נחרבת. לאנשים שיש מהם אינטרס הם מעל החוק, אבל אנשים שאין מהם אינטרס הכל כמו החוק, ברגע שמעמידים את הדברים על הדין גורמים חורבן גדול. אדם צריך להתנהג בחייו על פי משורת הדין ולא להיות קפדן, ואלו שלש עצות גדולות וטובות שטוב לאדם ללכת בהן.

"ויקרא הוציאו כל איש מעליו"

האדם צריך להוציא מעצמו את כל המחשבות והמידות הרעות שיש באיש

התורה הקדושה אומרת מתי שיוסף התגלה לאחים שלו אומר יוסף "הוציאו כל איש מעליו" אז אולי אפשר לדקדק ולומר, הפירוש איש לא מלשון בני אדם שביקש יוסף להוציא מעליו מהחדר, אלא תוציאו את כל האנושיות כל המחשבות הפרטיות של האדם, קנאה ושנאה, רדיפה ותחרות, נישאר אחים בלי אף מידה רעה. תוציאו את כל המידות הרעות שיצר הרע מכניס באיש ואז נוכל כל האחים ביחד להתקדש יחד ולהיטהר ולהיות שבטי יה עדות לישראל.

אתם מקדישים
ואנחנו אפיינו!
ספר דבאים המנשלים
מביא אתם את כל המנשלים
עלות השתתפות בהפצת 50 ספרים - 300 ש"ח
לפרטים 052-510-6-510
לקבלת הספר: 03-792-2545
חפשו: ספר הישועות - ספר דבאים G

שניית הדייף

כבוד הרב רצינו לשאול לגבי אחיינית שלי שעשר שנים היא לא מצליחה להביא ילדים, ויש לה כל פעם הפלות בלי הפסקה, ובפעם האחרונה היא ממש הגיעה לחודש שישי. האם כבוד הרב יכול לתת לה עצה או מה לעשות בנושא הזה?

יש סגולה גדולה, שאיש יעלה בפרשה של ראש השנה "וה' פקד את שרה כאשר אמר" ונפקדים בזרע של קיימא. אנחנו חושבים שכל "שובה ישראל" בלי עין הרע, לכולם יש ילדים. הקב"ה פקד את כולם. מי שעדיין לא נפקד בילדים, ונכנס להריון ומפיל, רבנו הנועם אלימלך אומר אישה שבהריון ומפילה, תיקח בד של ספר תורה או מטפחת, תחליף את זה למטפחת יותר משובחת, ותעטוף את הבטן בזה, וזו סגולה שהתינוק יישאר וישמר וכו'.

תשאלו אותנו באופן פרטי איך שתהיה בהריון שוב, ובע"ה הקב"ה ישרה ברכה, תיפקד בזרע של קיימא, יהיה ממש, יהיה ברכה, ויהיה שמחה ו"עוד ינובון בשנים ורעננים יהיו".

אני אשה בת שלוש שומרת מצוות, צניעות, עושה חסדים ומכבדת את הזולת. מה אני יכולה לעשות עוד לקרב את החתונה שלי?

להמשיך, העניין זה לא להישבר "קוה אל ה' חזק ויאמץ ליבך" זה הניסיון. לעלות על הדרך לא לעצור באמצע, עוד עוד עוד, חזק, חזק, חזק. למעלה הלך וגדל מאוד מאוד עד שתבוא ברכת השם.

"וַיִּגַשׁ אֵלָיו יְהוּדָה וַיֹּאמֶר בִּי אֲדֹנָי יְדָבָר נָא עֲבֹדְךָ דָּבָר בְּאֲזְנֵי אֲדֹנָי וְאֵל יַחַר אַפְּךָ בְּעֲבֹדְךָ כִּי כְמוֹךָ כִּפְרָעָה"
 האדם צריך לפתוח את פיו תמיד לטובה כי מה שמוציא מפיו זה מה שיהיה

אנחנו רואים בפרשת השבוע, יהודה בא ליוסף כשהוא עוד לא יודע שהוא אחיו ומדבר איתו בצורה קשה ביותר שיחזיר להם את בנימין. אומר המדרש (בר"ר צג, ח) שהשבטים תכננו להילחם עם יוסף כדי להחזיר את בנימין ויהודה שלח את נפתלי לספור את השווקים של מצרים כדי להחריב את מצרים.

נשאלת השאלה, בזמן שיוסף חשד בהם שגנבו את הגביע של יוסף, אמר יהודה "הֲנֵנוּ עֹבְדִים לְאֲדֹנָי גַם אֲנַחְנוּ גַם אֲשֶׁר נִמְצָא הַגְּבִיעַ בְּיָדוֹ" שכל האחים יהיו עבדים לפרעה. אבל יוסף בצורה עדינה ורגישה אומר להם "חֲלִילָה לִי מַעֲשׂוֹת זֹאת הַאִישׁ אֲשֶׁר נִמְצָא הַגְּבִיעַ בְּיָדוֹ הוּא יְהִי לִי עֶבֶד וְאַתֶּם עֲלִי לְשָׁלוֹם אֶל אֲבִיכֶם" אפילו שאמרו שיהיו כולם עבדים, הוא מוותר להם ושולח את כולם לחופשי, רק בנימין שאצלו נמצא הגביע הוא רוצה להשאיר לעבד. אם כך למה יהודה משתולל ורוצה להחריב את כל מצרים, ועוד אומר כי כמוך כפרעה שיהרוג את יוסף ואת פרעה אם לא יחזיר את בנימין, הרי הוא גזר את הדין לעצמו אם ימצא הגביע אצלם. אז למה יהודה מתנהג כך?

אלא אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, שהאדם צריך להיזהר במה שמוציא מפיו. התורה הקדושה מספרת לנו כשאברהם אבינו לקח את יצחק לעקוד את יצחק על גבי המזבח, הוא לקח איתו את ישמעאל ואליעזר. מתי שאברהם אבינו ראה את המקום מרחוק הוא אומר לישמעאל ואליעזר "שָׁבוּ לְכֶם פֹּה עִם הַחֲמוֹר וְאֲנִי וְהַנֶּעֱר נִלְכָּה עַד כֹּה וְנִשְׁתַּחֲוֶה וְנִשְׁבַּח אֱלֹהֵיכֶם" (בראשית כב, ה) אומרים רבותינו בגלל שאברהם פתח את פיו לטובה ואמר וְאֲנִי וְהַנֶּעֱר נִלְכָּה.. וְנִשְׁבַּח אֱלֹהֵיכֶם זכה שיצחק לא מת וחזר איתו כי פתח את פיו לטובה. אם ח"ו היה פותח את פיו לרעה ואמר ואני אחזור לבד, כך היה קורה. ומפה אומרים רבותינו שלעולם יפתח אדם את פיו לטובה (מועד קטן יח.).

ומובא בבבאי (עמוס ד, יג) "כִּי הִנֵּה יוֹצֵר הַרִים וּבֹרֵא רוּחַ וּמַגִּיד לְאָדָם מֶה שְׁחוֹ" ועל זה הגמרא (חגיגה ה:): דורשת אמר רב אפילו שיחה יתירה שבין איש לאשתו מגידים לו לאדם בשעת מיתה. אנשים חושבים שמה שמדברים בפה זה כלום, אבל צריך לדעת שהקב"ה ברא את העולם בפיו. לכל מילה שמוציאים מפה יש משמעות גדולה. ולכן רב דורש את זה על הפסוק הזה שהקב"ה ברא הכל במאמר פיו דוקא, להראות שגם שיחה בטילה בין בעל לאשתו הקב"ה יראה לאדם בשעת מיתתו, כי לכל דיבור שאדם מוציא מפיו יש כוח גדול וגם לשיחה בטילה יש משמעות גדולה.

וכך גם מובא בגמרא (ברכות ה:): שארבע מאות חביות יין של רב הונא התקלקלו. הצטער רב הונא והלך לשאול את רב יהודה למה קרה לו נזק כ"כ גדול, שארבע מאות חביות נהרסו לו. אמר לו רב יהודה תחשוב במה שהוצאת בפך אולי אמרת משהו לא טוב ובגלל זה החמיצו החביות. רואים פה רב הונא אמורא גדול הפסיד את כל כספו ואומרים לו לבדוק את מה שאומר אולי הוציא מפיו מילים לא טובות.

אנשים לפעמים מפסידים את כל כספם, משתגעים וצועקים בגלל כמה מילים שאמרו לא טובות ופתחו את פיהם לשטן. והשטן לוקח את המילים האלה שהאדם אמר, נתפס בהם ומקיים אותם. לכן האדם צריך להיזהר מאוד במה שמוציא מפיו.

וכך אפשר לפרש גם אצל יעקב אבינו, כשהשבטים באו לבקש מיעקב שהם רוצים לקחת את בנימין למצרים כי יוסף רוצה לראות אותו, ואם בנימין לא ירד איתם יוסף לא יאמין להם. ראובן בא ומבקש מיעקב שהוא יהיה אחראי על בנימין, יעקב לא מסכים ואומר להם "לֹא יֵרֵד בְּנֵי עִמְקֶם כִּי אֲחִיו מֵת וְהוּא לְבָדוֹ נִשְׁאָר וְקִרְאֵהוּ אֶסֶן בְּדָרֶךְ אֲשֶׁר תֵּלְכוּ בָּהּ" (בראשית מב, לח). וצריך לדקדק למה יעקב אבינו מאריך ואומר "בְּדָרֶךְ אֲשֶׁר תֵּלְכוּ בָּהּ" הרי יודעים שהם הולכים בדרך?

אלא אפשר לפרש ולומר כך, אם נסתכל ראובן אמר ליעקב תן לי את בנימין ואני אהיה ערב עליו, קח את שני בניי שיהיו כפקדון ואם אני לא אחזיר לך את בנימין תהרוג אותם. אומר יעקב לראובן הדרך שאתה הולך בה ופותח פה לשטן מסוכנת לכן הבן שלי לא ילך אתכם, כי אם אתה יכול להגיד לסבא שיהרוג את שני הנכדים שלו, אז יש לך פזיזות לפתוח פה לשטן ובנימין לא ילך איתך שמה יקרהו אסון.

ועל פי זה גם אפשר לבאר ולומר, מדוע השבטים נענשו שיוסף לקח אותם כעבדים וציער אותם, אלא כי בפעם הראשונה שיוסף קרא להם אחרי שכביכול לקחו את הכסף ממנו, אמרו השבטים "עַל דָּבָר הַכֶּסֶף הֵשֵׁב בְּאֶמְתַּחְתֵּינֵנוּ בַתְּחִלָּה אֲנַחְנוּ מוֹבְאִים לְהַתְגַּלֵּל עֲלֵינוּ וְלִהְתַּנַּגֵּל עֲלֵינוּ וְלִקְחַת אֶתְנוּ לְעֲבָדִים וְאֶת חֲמֵרֵינוּ" (בראשית מג, יח). בגלל שהשבטים פתחו את פיהם לשטן ואמרו בתחילה שרוצים לקחת אותם כעבדים, נענשו לאחר מכן שרצו לקחת את כולם לעבדים. אבל יהודה עמד ואמר אם פתחנו את פינו לשטן אז כלנו צריכים להיות עבדים, אם יוסף רוצה רק את בנימין זה אומר שלא בגלל שפתחנו את פיהם לשטן אלא סתם יוסף עומד ומתעלל בנו, לכן וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה דורש מיוסף בדברים קשים שיחזיר להם את בנימין.

לכן נלמד יסוד גדול, כל מה שמוציא האדם מפיו בסוף קורה, ברית כרותה לשפתיים כל מה שקרה לשבטים, כל מה שקרה לאברהם אבינו וכל מה שקרה בכל הדורות, נגרם בגלל מה שמוציאים בפה. אדם שיזכר רק טוב יהיה לו רק טוב, אם אדם מדבר רע יהיה לו רע.

ספר דברים
 המפתח שלך לישועה!
 לפרטים <<<

מפיל הפנים הישנים
 המפיל החדש
מפיל הפנים
 052-540-6540

סגולות הרי"ף

סגולה לחיזוק האמונה
 מובא ברבותינו הקדושים, אדם שמרגיש שהאמונה שלו קצת נחלשת ויש לו חולשה באמונה, יקח את פרשת "האינו" בספר דברים ויקרא את פרשת האינו, ומתי שקורא את פרשת האינו, חזקה שהאמונה שלו תתחזק בהקב"ה. ברוך השם ב"שובה ישראל" כל שבת קוראים ספר דברים ובפנים גם פרשת האינו, אבל אם אדם באמצע השבוע מרגיש חולשה באמונה, יקח פרשת האינו ויקרא אותה ובע"ה האמונה תתחזק בהקב"ה.
 הקב"ה יחזק כלנו שנזכה לגאולה ולישועה גדולה בקרוב.

מסופר על ה"בעל שם טוב" ששבת אחת הבעל שם טוב היה יושב ובאמצע ליל שבת, בפני כל התלמידים, התחיל הבעל שם טוב לצחוק צחוק גדול, והיה צוחק, וצוחק, צחוק גדול ביותר. התלמידים לא הבינו, למה הרב צוחק, מה קרה, זה לא מתאים לבעל שם טוב לשבת פתאום ולצחוק צחוק כזה, זה לא מתאים לבעל שם טוב הבעל שם טוב יושב וצוחק ככה. לא הבינו התלמידים למה הבעל שם טוב מתנהג ככה, אבל לאף אחד לא היה אומץ לבוא לבעל שם טוב לשאול אותו למה אתה צוחק, אף אחד לא העז לשאול אותו למה אתה צוחק. באו התלמידים לגבאי של הבעל שם טוב, שקראו לו רב זאב, הוא היה צדיק גדול, תמיד היה הולך עם הבעל שם טוב, ושאלו אותו, למה הרב צחק. אמר להם רב זאב, אני פוחד לשאול את הרב, נחכה למוצאי שבת. כל מוצאי שבת הבעל שם טוב היה לוקח את התלמידים והיה עולה איתם על הכרכרה, על הסוס והעגלה, והיה יוצא מחוץ לעיר לטייל.

הוא אמר להם, במוצאי שבת מתי שהבעל שם טוב יעלה לכרכרה, אני אשאל אותו למה הוא צחק.

איך שיצאה שבת, רב זאב הולך לבעל שם טוב ואומר לו, רבי למה צחקת, מה קרה, למה צחקת כך. אמר לו הבעל שם טוב, תעלו איתי לעגלה ואני אגיד לכם למה צחקתי.

עלו כולם לעגלה, הבעל שם טוב אמר לעגלון שהיה לוקח את העגלה, תיקח אותי לעיר זלוטשוב, אני רוצה ללכת לעיר זלוטשוב. עלו על העגלה, נסעו לעיר זלוטשוב. איך שנכנסו לעיר, כל העיר שמעו הבעל שם טוב הגיע, כל העיר היתה חרדה גדולה. הבעל שם טוב הגיע, חרדה גדולה ביותר, מי יכול לחשוב מה זה הבעל שם טוב מגיע לעיר. כל העיר הגיעו, הפרנסים של העיר, העשירים של העיר, הרבנים של העיר, כולם באו לקבל את הבעל שם טוב. פתאום אמר הבעל שם טוב, בבקשה תביאו לי אדם שקוראים לו שבתאי שהוא כורך ספרים. היה בנאדם שקראו לו שבתאי, שהעבודה שלו היתה כורך ספרים, הוא היה הכורך של העיר, מי שהיה לו ספר שנקרע, היה מביא אותו לשבתאי, ושבתאי היה מתקן אותו, תופר אותו, הוא היה הכורך ספרים של העיר. הוא היה אדם מבוגר, בן שבעים, לא הבינו למה הבעל שם טוב קורא לו, הוא לא איש חשוב, לא איש עשיר, לא רב, לא כלום. איש פשוט, אדם עני, פשוט, מה הבעל שם טוב רוצה משבתאי. מהר קראו לשבתאי, שבתאי בא כולו בפחד גדול, בחרדה גדולה, מה הרב רוצה ממני, מה עשיתי, למה הרב קרא לי, עשיתי משהו רע? הרב יגיד לי מהר תיקון, תשובה, אם עשיתי עוון. מה קרה, למה הרב קורא לי. אמר לו הבעל שם טוב, תספר לנו מה עשית בליל שבת. אותו אדם פחד, אמר לבעל שם טוב, אני פוחד, הרב יגיד לי, הרב לא יקפיד עלי, למה הרב ככה כועס איתי, מה קרה. אמר לו הבעל שם טוב, תספר לי מה עשית בליל שבת.

אמר אותו שבתאי, אני אדם כורך ספרים, מבוגר בן שבעים, וקשה לי הפרנסה, כל השבוע אני עובד, פעם מביאים לי שני ספרים, פעם שלושה ספרים, אני כורך אותם, מזה אני מתפרנס. בכל הכסף שיש לי אני עושה בזה דבר אחד, אני אוסף אותו, ביום חמישי הולך לשוק, קונה כל הכסף שיש לי אוכל לשבת, וכל הלילה אני ואשתי מבשלים את האוכל. ובשעה עשר בבוקר כבר השולחן שבת מוכן, הנרות מוכנים, אני מכין אותם לאשתי, הכל נקי, הכל מסודר, ומעשר בבוקר כשהכל מסודר, אני הולך לבית הכנסת ואני יושב, קורא "שיר השירים", קורא "חוק לישראל", מכין את עצמי עד ליל שבת, אני מתפלל בדבקות ובא לבית בשמחה ועושה שבת בשמחה. אבל, לפעמים יש מצבים שאין לי אוכל לשבת, וזה מה שקרה לי שבת האחרונה, לא היה לי אוכל לשבת, לא היה לי מה לקנות לי שבת. אשתי אמרה לי, אני אלך לרב לבקש צדקה, אני אלך לאנשים ללוות כסף. אמר שבתאי לאשתי, כך מספר לבעל שם טוב, את לא תבקשי מאף אחד צדקה, אנחנו לא מבקשים צדקה. הוא אמר לאשתי, אני אלך רגיל בעשר בבוקר לבית הכנסת, אקרא בשמחה "שיר השירים", אבל אני מבקש ממך, בשום פנים אל תבקשי צדקה מאף אחד ואל תלווי כסף מאף אחד, אבל בבקשה, אל תדליקי נרות בבית, שבחוץ לא יראו אור, אני אתעכב בבית הכנסת עד שכולם ילכו, כי אני פוחד, אולי איזה אורח בבית הכנסת ויגידו לו תלך אתה, ואז אין לנו כלום בבית לאכול. אל תגידי לאף אחד כלום, אל תספרי, תשאירי את הבית חשוך שיחשבו שאנחנו לא עושים שבת בבית. ואמר לה, נבוא, אין לנו מה לאכול, נהיה רעבים, אבל בלב נהיה שמחים להשם, נודה להשם בחיים שנתן לנו. הלך אותו שבתאי, מספר לבעל שם טוב, לבית הכנסת בעשר בבוקר היה עצוב, אבל עבד על עצמו, "עבדו את ה' בשמחה" (תהלים ק, ב), כל דעבד רחמנא

לטב בעיך, מה שעושה השם זה לטובה, הכל לטובה, הוא היה בשמחה גדולה. נמר להתפלל, חיכה עד שכולם ילכו מבית הכנסת, אחרי שראה שכולם הלכו ובית הכנסת התרוקן, ואף אחד, אין אורח בעיר שיבוא לבקש ממנו לבוא לעשות אצלו שבת, הא הלך בשקט כמו נגב מהר לביתו. מתקרב לבית, הוא רואה אור גדול. כעס כעס גדול, אמר, אמרתי לאשתי לא ללוות כסף, אמרתי לאשתי לא לבקש צדקה, איך היא השיגה את האור לבית, מה היא הלכה, היא עשתה הלוואה, ביקשה מהרב עזרה, מה היא עשתה. היה בכעס גדול, לא רצה להיכנס ולריב עם אשתו על מה שעשתה, אבל אמר, שבת קודש, אני אעבוד על עצמי, אני לא אכעס על אשתי, אני לא אגיד כלום. שבת, אסור לכעוס, צריך לעבוד על עצמי, אני אעבוד על עצמי ואני לא אכעס ולא אעשה כלום.

נכנס לבית, "שלום עליכם" בשמחה גדולה, כל הפיוטים של שבת, עשה קידוש על השולחן, לא אמר כלום לאשתי, ואשתי לא אומרת לו כלום. גמר את הפיוטים, גמר את השירה, גמר לאכול את תחילת הס' עודה, אכל את הדג בשמחה, פתאום אמר לאשתי, מאיפה הכסף. אמרה לו אשתו, מתי שניקיתי את הבית לשבת, אפילו שלא היה לנו כלום, אבל רציתי שהבית יהיה נקי, שיהיה לפחות אוויר של שבת, ראיתי בגד שפעם קנית לי, כשהיה לך קצת פרנסה, והיה שמה שני

כפתורים מזהב, מכרתי אותם וקניתי בזה את כל הארוחה של שבת. היה שמה שמחה גדולה ואמר, לא צינרת אותי, לא כעסתי, רציתי לכעוס עליך, רציתי להיכנס לצעוק, למה לוויית כסף, למה ביקשת צדקה. לא עשית את זה, שמח שמחה גדולה ואמר לאשתי, עכשיו נקום ונרקוד לכבוד השם וקמו הוא ואשתי ורקד ורקד ריקודים גדולים, לכבוד השם ולכבוד השבת. גמר לרקוד, ישב, אכל עוד את הבשר, גמר לאכול את הבשר, עוד פעם אמר לה, עכשיו נקום ונרקוד ונשמח עוד פעם לכבוד השם ולכבוד שבת.

עוד פעם עמדו ורקדו ושמחו לכבוד שבת. גמר לברך ברכת המי זון, עוד פעם אמר לאשתי, נקום ונרקוד ונשמח לכבוד השם, לכ' בוד שבת. עמדו שלוש פעמים, רקדו ושמחו, זה היה הסיפור שלו.

אמר אותו רבי שבתאי לבעל שם טוב, אולי הרב כועס עלי שרקדתי בשבת, אולי אסור לרקוד בשבת, למה הרב כועס עלי, מה עשיתי. אמר לו הבעל שם טוב, תדע, ישבתי בבית והרגשתי שבשמיים שמחים ביהודי שבתאי בעיר הזאת שמשמח את השם: אחד, לא כעס על אשתי. שתיים, שמח ועבד על עצמו, אפילו שלא היה לו מה לאכול. שלוש, רקד ושמח מהלב, להודות להשם ולהודות לשבת קודש שבאה ולכן עשית שמחה להשם. עמד הבעל שם טוב ואמר לו, תקרא לאשתך. קרא לאשתי. אמר הבעל שם טוב לאשתי, בת כמה את. היא אמרה לו, שבעים. אמר לה הבעל שם טוב, אחד משני דברים אני יכול לתת לכם. אמרה לו, מה. אמר לה הבעל שם טוב, אני יכול לבקש מהשם שיהיה לך עושר גדול, לך ולבעלך, עד יום מותכם, פרנסה גדולה, גדולה שאין כמוה, זה אחד. ודבר שני, אני יכול לבקש מהשם שיהיה לך בן צדיק, שיהיה הגדול שיהיה בכל הדור. אמרה לו, רבי, אבל אני בת שבעים ובעלי יותר משבעים, איך יהיה לי ילד בגל שבעים ואני זקנה. הוא אמר לה, תחשבי. חשבה אותה אישה, היא ידעה מי זה הבעל שם טוב, שהבעל שם טוב זה קודש קודשים, היא אמרה כך, אני היום בת שבעים, אם יהיה לי כסף, אני אחיה עוד עשר שנים, עד גיל שמונים, שבע שנים, שניים עשר שנים, זה יגמר. יותר טוב שיהיה לי בן צדיק גדול שיאיר את כל העולם בקדושה ובטהרה.

עמדה ואמרה לבעל שם טוב, אני רוצה בן צדיק. הבטיח לה הבעל שם טוב, היא היתה בת שבעים, ששנה הבאה ייולד לה בן צדיק, שיהיה הגדול שבכולם. בשנה הבאה נולד בן, המגיד מזלוטשוב, שהמגיד מזלוטשוב היה קודש קודשים, הוא היה מלאך השם צבאות. הספר שלו "אוהב ישראל מזלוטשוב", הספר שלו, אומרים הצדיקים והקדושים שהוא כתוב ברוח הקודש. הוא היה אחד הגדולים, מהקדושים שהיו בעם ישראל, המגיד מזלוטשוב, שאבא שלו ואמא שלו היו מעל גיל שבעים וילדו אותו מהברכה של הבעל שם טוב. למה, שימחו את השם, קיבלו את השבת בשמחה, אפילו שהיה להם עניות, אפילו שהיה להם צער, אפילו שהיה להם דברים קשים, הם קיבלו את השבת בשמחה. הודו להשם בשמחה על כל מה שהשם עושה, הודו להשם בשמחה על כל מה שהקב"ה עושה, קיבלו את זה באהבה ושמחה, וזה יסוד גדול בחיים, שאדם צריך לקבל בשמחה כל מה שהשם עושה.